

Els
Ruiters

Wij zijn
zwanger!

Romantisch, charmant en vol humor

WIJ ZIJN ZWANGER

Van deze auteur zijn eerder verschenen:

Door dik en dun
Hollen of stilstaan
Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Mariëlle Bovenkamp

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Carlie van Tongeren

Rianne Verwoert

Anne West

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Els Ruiters

Wij zijn zwanger

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 060 7

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagbeelden: istockphoto.com, shutterstock.com

© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.elsruiters.nl

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

Deel 1

DE VROUWEN

Of: hoe werd ik zwanger
(Ja, hè hè, dat stuk begrijp ik ook wel.)

BIEN HELLER

Ik haat het om ziek te zijn.

Nederland zuchtte massaal onder een of ander wild buikgriepvirus en natuurlijk was ik ook de klos. Eerst dacht ik nog dat ik iets gegeten had wat niet helemaal frisjes meer was, maar nadat ik voor de derde keer in een uur naar het toilet was gerend, wist ik dat het niet door een over-de-datum-pizza kwam. Het kwam er aan alle kanten uit, ik rilde van ellende en stond te trillen op mijn benen toen ik hijgend doorspoelde. Vlug poetste ik mijn tanden om de ranzige smaak van braaksel weg te krijgen en strompelde daarna terug naar bed, het zurige gevoel nog brandend in mijn keel, buiten bereik van tandenborstel en mondwater. Een blik op mijn wekker vertelde me dat ik over anderhalf uur officieel moest opstaan. Verdomme nog aan toe. Gebroken nachten, daar was ik toch al zo gevoelig voor. Het zou niet lang duren voor ik in slaap viel, waarna ik zo diep en vast zou slapen, dat ik over anderhalf uur bijna niet wakker kon worden. Dat zou dan worden gevolgd door misselijkmakende hoofdpijn waar ik de hele dag niet van af zou komen. *Not your finest hour*, zou Grace zeggen. Niet bepaald, nee. Als ik daar last van had was ik – en dat wist ik maar al te goed – de chagrijnigste collega van de dag. Van de week!

Maar anders dan anders viel ik niet meer in slaap. Ik had zo'n buikkramp dat ik alleen maar met opgetrokken knieën lag te wachten tot zo'n golf weer weg zou trekken en ik klemde mijn kussen tegen me aan om warm te worden. Steenkoud had ik het.

Met andere woorden: ik was echt ziek.

Twee uur en twee hazenslaapjes van misschien tien minuten later graaide ik naar mijn telefoon en sms'te een bericht naar Alma, Grace en Wendy. *Ben ziek. Kotsen en racekak. Wie meldt mij ziek bij Bruce?*

Vrijwel onmiddellijk kreeg ik van alle drie bericht terug. *Zal ik wel doen. Arme ziel. Beterschap*, stuurde Wendy terug. *Ik. Get well soon*, schreef Grace. *Doe ik. Beterschap, kom gauw terug*, schreef Alma.

Ik smeed mijn mobieltje lusteloos aan de kant en kroop dieper onder het dekbed. Bruce zou wel balen dat ik er niet was. Er lag nog een flinke stapel werk op mijn bureau waar ik gisteren aan begonnen was, maar dat ik niet meer afgekregen had. Voor het eind van de maand moest ik een overzicht voor nieuw cursusmateriaal bij Bruce indienen, zodat hij met de aandeelhouders van het Arts & Culture Centre kon bepalen wat ook werkelijk aangeschaft mocht worden.

Tja, dan moest-ie toch wachten. Ik kon echt zo niet werken. Of toch wel? De buikkrimp was iets minder dan een uur geleden. Het was koud op mijn slaapkamer, het raam stond nog steeds een klein stukje open en buiten vroom het. Na mijn eerste haastige gang naar de wc op de badkamer had ik vannacht het raam dicht willen doen, maar een zurige lucht die me leek te achtervolgen maakte dat ik toch de voorkeur gaf aan een constante stroom van frisse lucht.

Ik wist wat er komen zou als ik deur van het kantoor openduwde en naar binnen zou stappen na een paar dagen van afwezigheid. Nog voordat ik mijn jas aan de kapstok zou kunnen hangen, werd ik al weer bestookt met vragen die uitblonken in originaliteit. Alleen die van mijn naaste collega's zouden echt gemeend zijn.

Wendy: 'Hé Bien, weer terug?'

Alma: 'Hoi, ben je weer een beetje opgeknapt?'

Grace: '*Hey girl*. Gaat het weer goed?'

Dat was het vervelende van ziek zijn: terugkomen op je werk. Iedereen vroeg of je weer beter was. Alsof je zou komen werken als dat niet zo was. Met andere woorden: was je echt wel ziek geweest? Was het niet een of andere slappe smoes

omdat je zin had om uit te slapen en een paar dagen lui voor de buis te hangen en onderuitgezakt naar herhalingen van *Grey's Anatomy* en *Will & Grace* te kijken? En als ze in de gaten kregen dat het echt was, volgden die meewarige blikken als je bijna ten onder ging aan een hoestbui. Of het wel ging? Waarom kwam je naar het werk? Je stak alleen maar je collega's ermee aan!

Nee. Ik ging niet werken. Ze bekeken het maar. Ik was echt ziek.

Maar ik had dorst en wilde uit bed. Ziek of niet – ik ben geen bedligger. Als ik wakker ben, ga ik eruit, of het nou zes uur 's ochtends is op zondag of niet. Ondanks het gammele gevoel duwde ik mezelf overeind, griste mijn ochtendjas van de haak aan de deur, wurmde mijn voeten in grote zachte sokken en strompelde naar de keuken. Een kopje thee, daar had ik behoefte aan, want ik had dorst en een droge mond. En een beschuitje, als ik dat kon binnenhouden. Ik was al vijf jaar geleden gestopt met roken en had er geen behoefte meer aan, maar plotseling werd ik overvallen door een irrationele zin in een sigaret. Mijn maag borrelde alsof hij reclame maakte voor Rennies. Hoe kon ik in godsnaam denken aan een sigaret terwijl de geur ervan me tegenwoordig al over mijn nek deed gaan?

Terwijl het water op stond, liep ik onvast de huiskamer in en zette de thermostaat omhoog. Ik klappertandde en rilde, en trok mijn ochtendjas wat dichtër om me heen. Heel fijn. Koorts. Dat moest er ook nog bij komen. Ik haalde mijn kussen, mijn dekbed en mijn mobiel uit de slaapkamer, deed de deur goed dicht zodat de kou daar zou blijven en niet mijn hele appartement door ging en kwakte het beddengoed in een rommelige hoop op de bank. Batman, de zwarte kater die al jaren mijn metgezel was, liep me gruwelijk in de weg in de keuken omdat hij honger had en zijn ontbijt wilde. Het inte-

resseerde Batman geen donder dat ik ziek was. Eten, dat wilde hij, en hij zwierde en slierde tussen mijn pyjamabroekbenen door en miauwde klagelijk dat ik moest opschieten. Toen ik me voorover bukte om zijn etensbakje op te pakken, kwam de vloer opeens angstaanjagend schuin omhoog. Op hetzelfde moment besloot mijn maag dat er maar weer eens wat uit moest.

‘Ooooh...’ kreunde ik en ik probeerde me vast te grijpen aan de koelkast. De deur begaf het onder mijn gewicht en schoot open, en ik smakte met mijn gezicht tegen de aluminium handgreep, waarna ik onzacht op het keukenzeil viel. Batman schoot geschrokken opzij. Even zag ik sterretjes en de misselijkheid die ik op dat moment voelde, werd absoluut niet veroorzaakt door een hardnekkig virus.

‘Auwauwauw!’ gilte ik, mijn handen tegen mijn gezicht drukkend. Mijn neus! Verdomme, mijn neus! De deur had me precies daar geraakt en de tranen sprongen in mijn ogen van de pijn. Ademhalen, Bien. In en uit, in en uit. Shiiit, wat deed dat zeer! Tot mijn afgrijzen proefde ik de metalige smaak van bloed op mijn tong. Ik zou toch niet... ik had toch niet mijn neus gebroken? Trillend van de pijn bekeek ik mijn handpalmen. Daar zat ook al bloed op en dikke druppels drupten van mijn gezicht in mijn handen, warm en nat. Ik had echt mijn neus gebroken. Of zoiets. De tranen biggelden over mijn wangen van de pijn. Batman, die me beter begreep dan wie dan ook, zette voorzichtig zijn pootje op mijn been en snuffelde aan mijn vingers. Het bloed deed hem verschrikt achteruitdeinzen, maar hij liep niet weg.

Kreunend van de pijn vanwege mijn geschonden gezicht, vechtend tegen de misselijkheid en de duizeligheid, werkte ik mezelf overeind en ik sleepte mezelf naar de huiskamer. In de spiegel die boven de kast hing zag ik mijn eigen gezicht. Allemachtig! Al dat bloed! Wat zag ik eruit! Zou een van de meiden er nog zijn? Misschien moest ik wel naar het zieken-

huis. Moesten ze mijn neus rechtzetten. Repareren. Wat het ook is dat ze doen bij een gebroken neus.

Ik belde Grace. Die woonde het dichtst bij.

‘Hey,’ zei ze meteen toen ze opnam. *‘What’s up?’*

‘Hondsbeboebd. Kun bje komen?’ vroeg ik. ‘Ik ben gebal-
len.’

‘Wat zeg je? Ik kan je niet goed horen.’

‘Kun bje komen?’ herhaalde ik wat luider. Nieuwslezeres worden zat er vandaag in ieder geval niet in.

‘Ik kom wel even, want ik versta er niks van. Er is vast iets met je telefoon,’ zei Grace. ‘Ik sta bij mijn auto, ben zo bij je.’

Batman sprong op mijn schoot terwijl ik op de bank zat en mijn hoofd tegen de leuning liet rusten. Ik durfde niet te knijpen in mijn neus om het bloeden te stelpen, waardoor de voorkant van mijn badstoffen ochtendjas snel klef, plakkerig en rood werd. Ik rukte de sloop van mijn kussen en hield dat heel voorzichtig tegen mijn gezicht. Hijgend haalde ik door mijn open mond adem. En zoals het gaat met die dingen, komt een ongeluk nooit alleen en schoot er opnieuw kramp door mijn darmen. Ik moest naar de wc. Nu.

Hoe ik uiteindelijk de voordeur alvast opentrok voor mijn collega en op tijd het toilet bereikte, weet ik niet precies, maar ik zat net toen ik Grace hoorde roepen.

‘Bien? Waar ben je?’

‘Hier,’ probeerde ik te roepen, maar veel geluid kwam er niet uit.

Grace zag het licht op het toilet en klopte zachtjes op de deur. ‘Bien? Gaat het wel?’

Toen ik de deur opendeed en mezelf bijna in haar armen liet vallen, gaf ze een verschrikte gil. ‘Wat is er met jou gebeurd? Bien? Wat heb je gedaan? *What happened?*’ Als ze erg opgewonden over iets was, vergat ze weleens dat ze alleen maar Nederlands wilde spreken en ging ze door in haar moerstaal. Ze sleepte me zo ongeveer terug naar de huiskamer en zette

me neer op de bank. Ondertussen trok ze haar mobieltje uit haar kleren.

‘Wab boe je?’ vroeg ik.

‘1-1-2 bellen natuurlijk!’ riep ze.

‘Nee, niebboen. Zo erg is heb nieb.’

‘Jawel, je moet naar het ziekenhuis! Overal zit bloed en... en wat zie je eruit!’

Ik wees ongeduldig naar de bank en gebaarde dat ze de telefoon weg moest stoppen. 1-1-2, en dan met een gebroken neus worden afgevoerd per ambulance? Van mijn leven niet. Ambulances waren voor mensen die hun heup braken of een hartaanval kregen. Toegeven dat ik vanwege een gebroken neus met een ziekenwagen afgevoerd was, zou me mijn leven lang achtervolgen, dat wist ik zeker.

‘Breng jij me eben?’ smeekte ik zo ongeveer. Ik voelde me verschrikkelijk miserabel en de tranen van de pijn waren echt, maar ik ging echt, echt niet in een ziekenauto voor zoiets.

‘Weet je zeker dat ik niet de ziekenwagen moet bellen?’ vroeg Grace nog een keer.

‘Geen ziebenwagen.’ Ik probeerde mijn hoofd te schudden. Au. Dat was geen goed idee.

‘Kom op dan,’ zei Grace, die het zo te zien eng vond en vast van mening was dat ik niet alleen mijn neus had bezeerd, maar er ook een hersenschudding bij had opgelopen. Ze trok me voorzichtig overeind en steunend aan haar arm liet ik me in mijn jas hijsen en de trappen van het appartementencomplex af voeren. Even overwoog ik nog om haar te zeggen dat ze een emmer mee moest nemen voor het geval er nog meer maaginhoud naar buiten wilde, maar het was al zo moeilijk om me verstaanbaar te maken. Mijn neus bloedde nog steeds. Ik hield een handdoek, die Grace uit de badkamer had getoverd, tegen mijn gezicht en probeerde te voorkomen dat ik de bekleding van haar auto zou ruïneren. Grace was een echte Amerikaanse: alles, maar dan ook alles deed ze met de auto.

Naar de hoek van de straat gaan was al genoeg reden om haar Volvo-stationwagen naar buiten te rijden. Amerikaans of niet – niemand vond het fijn als er een hoop smurrie op de stoelen zat, dus hield ik braaf de handdoek onder mijn neus geklemd en probeerde ik het duizelige gevoel weg te krijgen door mijn ogen te sluiten en achterover tegen de hoofdsteun te rusten.

‘Gaat het wel, liefje?’ vroeg ze bezorgd, zo ongeveer iedere drie minuten. Als we stilstonden voor een stoplicht, als we optrokken omdat het groen werd, als we de bocht door gingen...

‘Bawel,’ mompelde ik, maar ik was opgelucht toen we bij de EHBO-ingang van het ziekenhuis waren. Al was het alleen maar omdat Grace nogal roekeloos reed aangezien ze meer naar mij keek dan naar de weg.

‘Blijf zitten. Ik ga een rolstoel voor je halen,’ commandeerde mijn chauffeur. Ze haastte zich de auto uit en rende naar een setje rolstoelen dat klaarstond, maar waar je eerst een euro in moest gooien alsof het een boodschappenkar bij de Albert Heijn was. Grace stond eraan te rukken en te trekken, maar de rolstoel gaf natuurlijk niet mee. Er kwam haar iemand te hulp toen ze paniekerig gebaarde naar de auto waarin ik zat te wachten. Dat was het, dat deed de emmer overlopen. Ik duwde het autoportier open en klom de wagen uit. Ai, ik was toch nog wel licht in mijn hoofd en ik moest me vasthouden om niet opnieuw onderuit te gaan.

Grace kwam eraan gestormd. Haar negentig-en-nog-wat kilo was heel wat massa toen het in beweging kwam.

‘Gek!’ riep ze, buiten adem. ‘Blijf zitten!’

‘Ik bwil nieb zibben,’ zei ik, nukkig als een kind. ‘Ik ga basb naar binneb. Zeb jij de aubo maar bweg.’

‘De auto wegzetten? De auto wegzetten! Denk je dat ik jou alleen laat? Zometeen lig je op je gezicht!’ krijste ze bijna. ‘Hier, voordat ik je moet oprapen.’

Het interesseerde Grace niks dat haar auto midden op de

oprijlaan van de EHBO stond, dat de motor nog draaide, dat er achter ons een taxi ongeduldig begon te toeteren. Ze merkte het niet eens, greep me kordaat bij mijn arm en trok me naar binnen. Daar plantte ze me neer op een stoeltje en ze denderde naar de receptie, waar een zuster zat die ons al had zien binnenkomen.

‘Ze is vreselijk gewond! Bent u een dokter? Er moet onmiddellijk een dokter komen!’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de zuster vriendelijk terwijl ze op haar scherm keek wie er dienst had. Als ik me niet zo gammell had gevoeld, had ik kunnen lachen om het tafereel: Grace in alle staten en de zuster het toonbeeld van rust en kalmte. Grace wapperde in mijn richting en riep: ‘Ziet u dat dan niet? Ze bloedt bijna dood. Overal is bloed!’

‘Dat ziet er vaak erger uit dan het is,’ zei de zuster onaangedaan. Ze kwam achter de balie vandaan nadat ze een arts gebeld had en kwam naar me toe. ‘Hallo. Ik ben Ina. Hoe gaat het?’

‘Nieb zo goeb,’ zei ik naar waarheid.

‘Bent u duizelig?’

Ik probeerde te knikken. O ja, dat was geen goed idee. ‘Een beebje.’

‘Kunt u vertellen wat er gebeurd is?’

Net op dat moment kreeg ik weer buikkramp en ik kreunde en drukte een hand tegen mijn buik. Luid rommelend vertelden mijn ingewanden van alles aan de zuster, die opkeek naar Grace. ‘Weet u wat er gebeurd is?’

‘Eh... ik... eh...’ Grace was van haar à propos gebracht. Ze wist dat ik levensgevaarlijk gewond was en leegbloedde, maar hoe het zo was gekomen, was haar niet bekend. ‘Nee. Ze belde en toen vond ik haar zo. U moet iets doen!’ Haar stem kreeg een paniekerige trilling. De zuster had het gelukkig meteen in de gaten en gebaarde naar de harde plastic stoel naast me. ‘Als u nu eens even gaat zitten, dan breng ik mevrouw...’

‘Heller,’ zei Grace in mijn plaats.

‘... mevrouw Heller naar een arts die ernaar zal kijken. Misschien kunt u daarna even helpen met wat gegevens.’ De zuster gebaarde naar een zaalhelp die meteen aangesneld kwam en ze vroeg aan Grace of die thee of koffie wilde.

‘Thee of koffie? Wat denk je nou?! Ik ben hier niet voor mezelf!’ riep Grace met overslaande stem. ‘Waar is de dokter?’

‘Grace...’ zei ik verwijtend. Het was lief dat ze er was, maar om hier nou een scène te gaan schoppen was het laatste waar ik behoefte aan had. Die mensen hier deden hun best.

‘Het kan wel even duren,’ zei de zuster vriendelijk. ‘Kunt u zelf lopen?’ vroeg ze aan mij.

Ik ging staan en had er direct spijt van. De wachtkamer golfde net als mijn buik. De zuster duwde me terug op de stoel. ‘Wacht maar,’ zei ze. ‘Ik pak een rolstoel.’

Binnen een halve minuut was ze terug en stapte ik over van het plastic kuipje naar de comfortabeler rolstoel. De zuster reed me door een paar klapdeuren, een gang door, en parkeerde me daarna in een behandelkamer. Ze trok een paar latex handschoenen aan en begon daarna voorzichtig met een vochtig doekje mijn gezicht te deppen. ‘Bloed ziet er altijd zo akelig uit, hè? Ik maak het schoon zodat de dokter het goed kan bekijken. Doet het pijn als ik het aanraak?’

‘Een beebje,’ herhaalde ik weer. Het deed helemaal geen beetje zeer, het deel veel zeer. Ze ging erg omzichtig te werk en eerlijk gezegd voelde het koude, natte lapje wel aangenaam aan. Ik had het warm van alle toestanden en besefte plots weer dat ik uit bed was gekomen met koorts. Dat zou nu ook wel opspelen.

De zuster had het blijkbaar ook gemerkt, want ze nam mijn pols op en stak een thermometer in mijn oor.

‘Ik heb koorbs,’ zei ik. ‘Buikgriep.’

‘Aha. Vandaar dat u wat warm aanvoelt,’ begreep de zuster.

‘Dan zal ik dat meteen aan de dokter doorgeven. Kunt u mij zeggen wat er gebeurd is?’

‘Neus gestoben aan de koelkasb,’ legde ik uit. Het klonk al meer verstaanbaar dan een kwartier geleden.

Ze knikte, maakte een aantekening op een kaart die ze klaarlegde voor de arts en vroeg of ik alleen kon blijven. ‘Als het niet gaat of als u bang bent dat u flauw zult vallen moet u het zeggen, hoor. Dan blijf ik hier,’ zei ze.

‘Dab hoeft nieb,’ zei ik. ‘Heb gaab wel.’ Ik kon een koorts-rilling niet onderdrukken, waarop Ina blijkbaar besloot dat ik misschien weleens van mijn stokje zou kunnen gaan als zij net de deur uit was. Dus bleef ze. Ik vond haar aardig. Het was toch wat, zuster zijn. Je kreeg allerlei ellende over je uitgestort, je moest bloed en snot en andere viezigheid van andere mensen opruimen en dan ook nog vriendelijk blijven en medeleven betuigen.

‘Heb ik mijn neus gebroken?’ vroeg ik. Ina pakte een flinke stapel tissues en legde die op mijn schoot. Ze waren zacht en schoon en ik hield ze tegen mijn neus. Dat was beter dan die handdoek, die nu bij het chemisch afval lag. Het bloedde nog steeds.

‘Dat kan ik niet zeggen. Om dat te zien moet er een foto of een scan gemaakt worden. Dat bepaalt de dokter. Zei u nou dat u uw neus had gestoten aan de koelkast?’

Ik legde zo goed en kwaad als ik kon uit dat ik duizelig was geworden toen ik het etensbakje van de kat oppakte en daardoor zo’n rotsmak had gemaakt.

‘Tja, dat is nou ook wat. Eerst buikgriep en dan hier eindigen. En het is nog niet eens negen uur,’ zei ze meelevend.

‘En ik heb nog nieb gegeven,’ eindigde ik. ‘En Babman ook niet.’

De zuster grinnikte en ondanks mezelf ik ook. Toen ging de deur open en stapte er een arts van een jaar of dertig binnen. Hij zag er fris uit, alsof hij net van de fiets gestapt was, niet

alsof hij al een hele shift achter de rug had.

‘Goedemorgen. Ik ben Olaf Daudemont. Wat is er gebeurd?’ Hij gaf me een hand, pakte een krukje en ging voor me zitten om daarna mijn gezicht aandachtig te bestuderen. Met zachte vingers oefende hij druk uit op de zere plek en peilde mijn reactie. Door het nasale geluid dat ik produceerde klonk elke T nog steeds als een B, maar het was in ieder geval verstaanbaar. Ik vertelde hem dat ik mijn evenwicht had verloren en tegen de greep van de koelkastdeur was geknald. Hij siste meelevend toen ik het vertelde.

‘Pijnlijk, hè? Ik heb vroeger eens een hockeybal op mijn neus gehad. Weet hoe het voelt. Tja, het kan gebroken zijn, dat is mogelijk. Ik laat een röntgenfoto maken, maar daar is vaak niet goed genoeg op te zien wat de schade is. Mogelijk is een CT-scan nodig om het goed te kunnen zien. Ik zal zorgen dat je meteen terechtkunt.’

Hij vroeg me zijn vinger te volgen, die hij van links naar rechts voor mijn ogen heen en weer bewoog. Ik werd meteen weer een beetje draaierig en kneep mijn ogen dicht.

‘Duizelig?’

‘Hm. Beebje.’ Alweer een beebje. Dat waren er al drie in het afgelopen kwartier.

Hij voelde nog eens aan mijn gezicht, en net als zuster Ina nam hij mijn pols tussen zijn slanke vingers. ‘Beetje snel. En je bent ook wat warm.’

‘Buikgriep,’ zei ik voor de zoveelste keer die ochtend. En het was, zoals Ina had gezegd, nog niet eens negen uur.

Olaf Daudemont stond op en gaf Ina wat instructies. ‘Je kunt hier blijven zitten, er komt je zo iemand halen. Als de foto’s en eventueel de scan klaar zijn, kom ik nog even langs.’

Ik dacht aan Grace, die nog zat te wachten in de ruimte aan de andere kant van de klapdeuren en van niks wist, aan Batman die vast honger had en aan mijn eigen droge mond. ‘Ik heb zo’n dorsb,’ zei ik.

Olaf Daudemont glimlachte. ‘Ik zal wat thee laten brengen. Maar spaarzaam. Als ik je neus moet opereren is het beter als je niets gegeten en zo min mogelijk gedronken hebt.’

Geen zorgen, dok. Er zat niks meer in mijn maag of mijn darmen dat er onverhoopt nog uit zou kunnen komen. Ondanks de buikkramp die ik nog steeds had, wist ik zeker dat ik helemaal leeg was.

Ina en hij overlegden in de vreemde zachte, verstaanbare maar tevens onbegrijpelijke taal die vakmensen kunnen praten als ze bij een leek staan – iets wat in elk ziekenhuis schijnt te gebeuren. In plaats van te vertrekken, draaide Olaf Daudemont zich weer naar me toe en ging weer op het krukje zitten zodat ik niet naar hem op hoefde te kijken.

‘Ina zegt dat je thuis al duizelig was voordat je je neus had gestoten,’ zei hij. ‘Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Je zei tegen mij dat je je evenwicht verloor. Wat was het nou precies? En sinds wanneer heb je die buikgriep? Wanneer is het begonnen?’

‘Sinds eergisberen. Vannacht kreeg ik koorbs.’

‘Overgeven?’

‘Ja.’

‘Diarree?’

‘Ja.’

Ik reconstrueerde de late nacht en vroege ochtend zo goed en kwaad als het kon. ‘Volgens mij ben ik duizelig omdat ik een lege maag heb,’ zei ik.

‘Misschien,’ zei de dokter met een bezorgdheid die ik heel schattig vond. ‘Het kan, hoor. Weet je wat, ik laat meteen wat bloedonderzoekjes doen.’

O nee. Geen naalden in mijn lijf. Echt niet. ‘Moeb dab?’

Hij grinnikte bij het zien van mijn verschrikte gezicht. ‘Kijk niet zo angstig. Het stelt niks voor.’

Ina vroeg of ze Grace op de hoogte kon gaan stellen. ‘Zal ik

voorstellen dat we haar bellen als je hier klaar bent? Het is altijd moeilijk te voorspellen hoelang het gaat duren,' zei ze.

Ik knikte, voorzichtig dit keer. Het was een beetje onzin om Grace hier in het ziekenhuis te laten rondhangen als ik hier misschien wel de hele ochtend bezig was. Bruce zou niet blij zijn als Grace ook nog een vrije ochtend moest nemen.

'Dab is goed,' zei ik dus. Ina liet me even alleen en ik zat daar in de wachtkamer als een gevangene op *death row*. Alles om me heen was rustig, hier en daar hoorde ik wat apparaten en machines zoemen, en in de verte piepten de wieltjes van een karretje dat nodig gesmeerd moest worden. Er rinkelden telefoons achter deuren die ik niet kon zien en ik hoorde een man en een vrouw praten en lachen.

Dadelijk kwamen ze met naalden. Moest ik onder het röntgenapparaat gaan liggen. Kwam ik in zo'n luidruchtig scengeval terecht.

En ik had dorst. Mijn neus deed pijn. Mijn gezicht klopte, mijn hoofd deed zeer. De buikkramp was ook niet steeds niet over. En mijn kat had ook nog steeds geen eten gehad.

Zo zag mijn dag eruit. Een dinsdagochtend uit het leven van Jacobien Heller.

Els Ruiters

Wij zijn zwanger!

Wie heeft ooit bedacht dat niet alleen de vrouw zwanger is, maar ook de man? Is dat sinds mannen – die hun ‘vrouwelijke kant’ moeten ontdekken – plotseling het gevoel hebben dat niet alleen hun vrouw met een kind in haar buik rondloopt, maar dat ze dat samen doen?

Let's face it: als een man zo'n buik heeft, zit er voornamelijk bier in. Vrouwen zijn de klos, hoe je het ook wendt of keert. Zij hangen misselijk boven de wc-pot, zij komen kilo's aan, zij moeten het kind eruit persen. Alma, Grace, Wendy en Bien ondervinden het aan den lijve. Vier sprankelende vrouwen, vriendinnen én collega's, duiken gezamenlijk in het avontuur dat zwangerschap heet. Zij zijn zwanger – alle vier!

Els Ruiters verbaasde zich over het gebruik van de kreet ‘wij zijn zwanger’. Zozeer zelfs dat het haar inspireerde om er een boek over te schrijven. Het resultaat is een heerlijke chicklit van een goede bekende in het genre, die eerder onder meer *Ik snap you not!* en *Balletschoenen en boxershorts* schreef.

‘De originele invalshoek geeft dit boek een onderscheidend karakter.’
NBD|Biblion over *Ik snap you not!*

NUR 301

ISBN 978-90-5977-060-7

9 789059 770607

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl